Ч. 107. Субота 15 (28 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Делеґаций. — Сербско-болгарско-чорногорский союз. — Российско-япаньска війна.)

На вчерашнім засїданю буджетової комісиї австрийскої Делеґациї відповідав мінїстер Бем-Баверк на ряд поставлених до него питань. Відповідаючи дел. Крамаржови, сказав, що через ухвалене надзвичайних кредитів увільнить суму 22 мілїонів корон, котра через довший час була вставлена в буджет на будову кораблів. — Дел. Страньскому відповів мінїстер, що з 53 мілїонів корон, ухвалених Делеґациями на гавбіци і польні пушки, 38 мілїонів виплачено вже зарядови войсковому запасів касових яко задаток, котрий буде звернений в дорозї рефондованя. Прочих 15 мілїонів на армати заряд войсковий не зажадав.

Що до питаня, чи заряд міг би в справі кредиту ужити §. 14, то бесїдник яко правник охотно би поговорив о тім з дром Странским яко з добрим правником, але не може зробити того, бо єсть членом правительства, внаслїдок чого кождий его теоретичний погляд взяли би за намірене практичне виконане. Длятого бесїдник не хоче виповідати свого погляду, але звертає увагу на §. 10 закона з 1868 р. о контролї довгів державних, в котрім найвиразнїйше визначено границю, о скілько довги державні можуть бути затягнені на основі §. 14.

На питане дел. Езг. Абрагамовича, чи з причини нових кредитів військових не грозить підвисшене податків, мінїстер відповів, що справа тота не належить до Делеґаций, але він мимо того може сказати, що податків не треба буде підвисшати. На то сказав дел. Крамарж, що мимо заяви мінїстра нїхто не може бути певним, чи в неодовзї не треба буде підвисшити податки а з бесїди мінїстра виходить, що правительство готове затягнути позичку і без ухвали парляменту. — Дел. Странский зазначив, що з бесїди мінїстра виходить, що конституциї грозить нова небезпечність і що правительство хоче з §. 10 зробити новий § 14. Остаточно закінчено дискусию і **надзвичайний кредит ухвалено 12 голосами против 5.**

З'їзд сербского короля Петра з болгарским князем Фердинандом в Нїшу минув вже давно і мало хто звертав на него увагу, але тепер поволеньки виходить на верх его значінє. З Білграду доносять іменно до „Frankf. Ztg.“: Коли кілька недїль тому приїхав сюди з Цетиня болгарский аґент дипльоматичний Дімітрій Різов, нїби то, щоби тут відвідати своїх приятелів з часів еміґрациї, нїхто не здогадував ся, що той панок спільно зі своїм товаришем полковником Гезапчієвом веде з сербским правительством вельми важні переговори політичні. Коли переговори закінчили ся, Різов виїхав до Софії, щоби там особисто зложити звіт князеви і болгарскому правительству. Коли вернув назад з Софії, то говорено, що розходить ся о заключене умови в якихсь справах економічної натури. Сербский президент мін., мінїстер справ заграничних Никола Пашич і оба болгарскі делеґати Різов та Гезапчієв фотоґрафували ся разом у придворного фотоґрафа Йовановича, а Різов взявши матрицу до рук, сказав до фотоґрафа: „Прийде час, коли на тім образї заробите краснї гроші“. Слаба сторона болгарских полїтиків була доси в тім, що они не уміли удержати тайни. Сим разом було инакше. Король Петро мав нїби то поїхати до Враниї, де землетрясенє наробило шкоди, але о стрічи з кн. Фердинандом не говорено нічого. В Білградї не знав нїхто, що Пашич і президент скупштини Становєвич поїхали до Софії, а в Софії не знав нїхто, що тоті люди приїхали там у важній місиї і що у князя веде ся нарада, до котрої покликано всїх мінїстрів. Все то стало звістне, аж коли Становєвич з князем приїхав до Нїша. Що мав значити сей з'їзд, о тім не говорено богато; аж тепер помимо великих трудностий ставляних зі сторони болгарскої заключено оборонно-відпорний союз межи Болгариєю, Сербією і Чорногорою.

---

1)

БЕЗ МОВИ.

(З российского — *Володимира Короленка*.)

I.

В моїй вітчинї, в ґубернії волиньскій, в тій части, де горбковаті кінчини Карпат гублять ся поволи в болотнистих волиньско-подільских долинах, єсть мала місцевість, яку я назву Хлїбно. Від північного заходу хоронить его невеличка вижина; на полудневий всхід від него розпростирає ся обширна, полями вкрита рівнина, що кінчить ся на овиді синьою смугою невинищених ще лїсів. Декуди полискують, особливо під проміням заходячого сонця, широкі озера, а між ними провивають ся вузкі, маленькі, висихаючі в лїтї ріки.

Тиха, спокійна, навіть трохи сонна околиця. Місцевість подобає радше на село, як на місто, але колись бачила она коли не лїпші, то все таки менше сонні днї. На вижинї видко ще слїди окопів, на котрих тепер ростуть трави, котрих шепіт пробує наслїдувати пастух на своїй сопілцї, між тим як громадска череда спокійно пасе ся в тїни напів засипаних ровів.

Недалеко від того місточка, на березї малої річки стояло і стоїть може й нинї ще мале сільце. Річка від великої сили ростучої на еї берегах лозини називала ся Лозова, а від річки пішла назва сільця Лозище, від тоїж назви знов виводили всї его мешканцї родове імя Лозиньских. Але щоби можна лїпше від ріжняти себе, додавали Лозиньскі до своєї родової назви ще всїлякі прозвища: були там всїлякі можливі імена зьвірят і птиць, один називав ся Мазниця, другий Колесо, а третий навіть Холява.

Тяжко сказати, коли властиво повстало то сільце в найблизшім сусїдстві місточка. То було ще в тих часах, коли в горі, на окопах стояли пушки, а пушкарі за ними заєдно змінялн ся: раз були то Поляки в своїх пестрих кунтушах, що набивали пушки, між тим як козаки, піднимаючи довкола хмари пороху, облягали місто; — то знов стріляли з пушок козаки, а польскі війска здобували окопи. Казали, що Лозиньскі були колись реєстровими козаками і що польскі королї надали їм ріжні вольности. Ба були й поговірки, що їх колись за якусь прислугу піднесено до шляхотского стану.

Але то всьо вже давно забулось. В шістьдесятих роках помер столїтний старець Лозиньский Шуляк. Під конець житя вже кілька лїт не говорив він нї з ким анї слова, лише голосно молив ся, або читав стару церковну біблїю. Але люди ще тямили, як він оповідав про давні часи, про ворохобні і борби і як він сам ходив також за Днїпро а відтак разом з козаками ішов на Хлїбно та як замкнені в одній горіючій хатї козаки стріляли крізь вікна, аж їм очи тріскали від горяча а порошницї самі від себе вибухали. І старий розглядав ся дико довкола себе напів слїпими очима та повтаряв:

— Ге, ге! Бачили ми лїпші часи... Тодї була ще воля!

Але его односільчани — вже третє чи четверте поколїнє хрестили ся, слухаючи тих дивних оповідань і говорили: Господи заступи і сохрани!

Они самі вже давно заорали всї свої вольности і привилеї в землю і жили під місточком як щось посереднє між селянами і міщанами. Говорили головно по малоруски, лише окремим волиньским говором з примішкою польских і российских слів, спершу признавали ся до греко-унїятскої віри, але пізнїйше по всїляких заворушенях прилучено їх до православної віри, стару церковцю замкнено і она поволи розпадала ся...

Орали землю, ходили в білих і сїрих кафтанах з синїми або червоними поясами, носили широкі шаравари і високі баранячі шапки. І хоч може були біднїйші від своїх сусїдів, то однако під соломяними стріхами хат в Лозищу снували ся неяснї спомини якоїсь лїпшої минувшини. Люди носили ся чистїйше як инші селяни, майже всї були письменні і про них говорено, що они за горді. Вправдї для необзнакомленого було тяжко щось такого добачити, бо при стрічи з панами або з начальством уступали так само скоро на бік як селяни, так само низько кланялись і цїлували деколи так само покірно панські руки. Але мимо того було тут щось инше і сьвідущі люди замічали то щось. Про людий з Лозища говорено, що они пригадують собі щось, чимсь гордять ся і з чогось невдоволені. І справдї,

Причину до того подала обава, що Австро-Угорщина вмашерувати може в сторони над Вардар, де Болгари і Серби хотіли би удержати свій вплив. Чи тота обава справедлива, то инше діло, але скоро прийшло дійстно до того союза, то річ певна, що він звернений против Австро-Угорщини а не против Туреччини.

З поля російско-японьскої війни все ще нема ніяких поважнійших вістий, але всі рухи війск, які там тепер виконують ся, підготовляють велику рішаючу акцию. З рапорту присланого до Петербурга виходить, що у Фенванчені і охрестности стоїть 30.000 японьскої піхоти, 2.000 кавалерві і 36 пушок. Коло Пулянтієна стоїть 30.000 піхоти з 5 пушками. В Такушані висадили доси Японці на беріг 50.000 людий і підчас коли одна часть другої японьскої армії машерує на північ, друга з двох сторін, від Бідзево і Кінчов обступає щораз тіснійше Порт-Артур. Росияни під проводом ґенералів Штесселя і Фока боронять ся завзято і як здає ся, держать ся все ще в Дальнім і Таліенвані.

Новинки.

Львів дня 27-го мая 1904.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував канцелістів судових: Ів. Верзайку в Рудках, Герша Купфермана в Станиславові, Жиґмонта Белемера в Ходорові, Тад. Крушиньского в Янові, Йос. Шумиловича в Любачеві і Вал. Зелиньского в Станиславові офіциялами канцелярийними; дальше іменував той суд старшого офіцияла канцелярийного Мих. Казновского в Тернополи ведучим книги ґрунтові при суді в Тернополи, а канцелярийного офіцияла Петра Теодоровича в Перемишли старшим канцелярийним офіциялом для Тернополя.

— **Перенесеня.** Львівский висший суд краєвий переніс ведучого ґрунтові книги Павла Окуньского з Тернополя до Львова.

— **Перше причастіє дітий,** що ходять до львівских шкіл міских, відбуде ся в четвер дня 2 червня в Преображеньскій церкви при „Народнім Домі" о годині 8-ій рано.

— **Нове заведенє для божевільних.** На конкурс, розписаний краєвим Виділом в справі закупна ґрунту під будову нового заведення для недужих на умі в західній части краю, вплинуло 41 оферт, з котрих лише 13 відповіло всім вимогам конкурсу. Др. Стелля-Савицкий звідав вже всї ті місцевости і признав з них пять пригожими під будову дому для божевільних. Найвідповіднійшою по его думці есть одна місцевість в околици Скавіни. Онодги виїхав член краєвого Виділу п. Онишкевич, щоби оглянути предкладані д-ром Савицким місцевости.

— **Утік перед вінчанєм.** Ві второк мало відбути ся у Відни вінчанє 46-літного професора університету в Ґетинґен д-ра Рудольфа Майснера з 23 літною Віденкою панною Ф. Тимчасом коли родина і гості зібрали ся і ждали на від'їзд молодих до церкви, донесено їм, що др. Майснер не прибуде. Утік він потайки з Відня полишаючи письмо, в котрім оправдує свій поступ побоюванем, що він для 23-літної дівчини за старий.

— **Страшний злочин.** В Угорниках коло Станиславова жінка богатого селянина удержувала любовні зносини з молодим сеанином сусідом. Коли о тім дізнав ся муж, старав ся усунути собі з дороги того противника. Онодги в ночи напала жінка з любасом на сплячого мужа і побила его так тяжко, що той на місци погиб. Опісля збезчестили трупа, а щоби затерти сліди злочину, наклали в кишені опанчі каміня і вкинули до ріки. Збуджений криком 8-літний хлопець утік з хати і розповів сусідам, що его мати взяла сильно побитого батька на тачки і десь відвезла. Заряджене слїдство викрило злочин. Злочинників увязнено і відослано до суду в Станиславові.

— **Скритоубийство задля рабунку.** Дня 24 с. м. о годині 10-тій вечером невислїджені доси злочинці убили в корчмі коло Рогчиць дві жидівки, 58-літну шинкарку Ґінду Шранк і еї 25-літну дочку, а відтак зрабувавши найдену горівку утїкли. Жандармерия арештувала трех місцевих паробків, на котрих паде підозріне.

— **Огні.** Від Микулинець пишуть: Дня 22 с. м. около 9-ої години вечером згорів в Сущині фільварок. В огни погибло 20 штук коний і 9 лошат. Згоріло також 800 кірців збіжа. Не обійшло ся і без жертв в людях. Именно згорів паробок, котрого оповіди були оголошені того дня в костелі в Лошневі. Причина пожару незвістна.

— **Процес лїкаря.** Перед сенатом цивільного суду у Львові відбуло ся кілька розправ против д-ра Антона Ридиґера, лїкаря при хірурґічній клініці у Львові (сина звістного оператора). Др. Ридиґер робив досьвіди промінями Рентґена на особі клінічного послугача, Петра Пельчарского. Полишивши его під діланєм тих промінів, др. Ридиґер відійшов, забувши зовсїм, що его треба увільнити зі стола, на котрім робив свої досьвіди. Наслідком того занедбаня Пельчарский потерпів сильне попаренє, а відтак запав на тяжку недугу, так що став неспосібним до всякої праці. Пошкодований обжалував д-ра Ридиґера о винагороду. Суд по переслуханю многих сьвідків, між котрими були лїкарі, признав вину д-ра Ридиґера доказаною і засудив его на заплату Пельчарскому: 5000 К титулом відшкодованя, 143 К 50 с титулом звороту зарібку за час від 8 січня до 15 падолиста м. р., а 150 К титулом запавших алїментацийних рат за час від 16 падолиста до 31 грудня м. р. Від 1 січня до 24 липня с. р. має платити місячно по 45 корон. Вкінци засуджено д-ра Ридиґера також на заплату коштів спору.

— **Прогулька на Чортівску скалу.** Заходом львівского „Сокола" відбуде ся в неділю дня 29 с. м. пополудни прогулька на Чортівску скалу в Лисиничах. Ся гора, найвисша в околицях Львова, віддалена від личаківскої рогачки лише на $4^1/_2$ клм., не всім Львовянам близше знана, тому можна надіяти ся, що прогулька буде численна. Збірка в личаківскім парку. Відмарш точно о пів до 3 год. попол. пішки. Поворот до міста о 9 год. вечер. Перекуску має кождий мати із собою. Прогульковці платять по 20 сот. на будову дому „Сокола". В случаю непогоди прогульки не буде. — В тім самім часї, як доносять, має бути на Чортівскій скалї прогулька „Сокола" і Читальні „Просьвіти" з Винник.

— **З філії „Просьвіти" в Комарні.** Дня 31 мая с. р. відбудуть ся загальні збори філії „Просьвіти" на повіт рудецкий в Комарні. Перед зборами о годині 9 відправить ся помнальне богослуженє за покійних членів в повіті рудецкім, а відтак о год. $10^1/_2$ розпічнуть ся збори із слїдуючою програмою: 1. Отворенє зборів. 2. Звіт виділу за м. рік. 3. Вибір нового виділу. 4 Реферат просьвітно-економічний. 5. Внесеня членів. По полудни о годині 2 того самого дня устроюють просьвітні товариства в Комарні (філія „Просьвіти", читальня „Просьвіти" і Кружок жіночий) маївку в лісї Івана Пеленьского на ровнинці, а вечером того самого дня о годині 8 відбудуть ся при співучасти хору академічного у Львові вечерниці в память 43 роковин смерти Тараса Шевченка. В програму входять добірні пісні, декламациї і відчит. Вечерниці відбудуть ся в сали каси тов. задаткового в Комарні. Вступ на маївку по 20 сот. а на вечерниці крісло 2 К, вступ на салю 1 К, для селян і міщан 50 сот. Чистий дохід призначений на будову дому філії

коли їх було спитати при стрічи: „Як вам поводить ся?" або „Що доброго чувати?" — — они лиш махали руками і відповідали:

— Ох, яке то житє! — або — Живемо, от як горох при дорозі! — А деякі відважнійші починали часами розповідати такі річи, що не кождий хотів їх слухати. Крім того мали з сусідним дідичем довголітний процес о рокивщину, який спершу були програли, але пізнійше якось так склало ся, що наслїдник дідича уступив. Всї казали, що Лозиньскі стали по тім ще „гордійші", хоч полишили ся так само невдоволеними.

І нигде переїзжих, що знали дещо розказати про сьвіт Божий, не приймали так гостинно, як саме в Лозвищи.

II.

Отже в тім то Лозвищи жив Осип Лозиньский, то значить аби правду сказати, его житє було також не найкрасше. Мало землї, великий чинш і господарство якось ему не вело ся. Був вже жонатий, але не мав ще дітий і мусів нераз о тім думати, що коли прийдуть діти, то буде їм так само зле, коли ще не гірше. „Доки ще чоловік молодий — говорив нераз — і не має ще на голові дітвори, доти ще час глядати щастя".

Він був не перший і не послїдний з тих, що попращавши родину і сусідів, беруть, як то кажуть, ноги на плечі і йдуть глядати щастя, працювати, бороти ся з нуждою і їсти гіркий хліб з чужих печий в чужій земли. Не мало таких неспокійних людий вийшло й з Лозвища; ішли по одному або парами, а раз навіть вийшла ціла ватага захочена хитрим аґентом з Німеччини потайки в ночи за границю. Лише з того всього не вийшло нїколи нічого путнього і нераз зле кінчило ся. Одні вертали обідрані і виголоднїлі, других Німці попроганяли назад, а деякі попропадали в широкім Божім сьвітї як голки в купі соломи і нїколи не було вже про них нї чутки.

Осип Лозиньский, о скілько менї здаєть ся, був перший, що не пропав. Був певне чоловіком, що мав голову на карку, не з тих, що пропадають, але з тих, що другим помагають видобути ся з біди. Як там не було, досить що по ропї чи по двох, а може було й більше, прийшов до Лозвища лист з великою червоно бурою маркою, якої ще доси нїколи не бачено в цїлій околици.

Лист викликав всюди чимале зачудованє; в уряді громадскім читав его писар і учитель і сьвященик і ще богато инших знатних людий, що були на него цікаві, але вкінци таки покликано Лозиньску і передано їй лист в роздертій куверті, на котрій цїлком виразно стояло еї імя: До Катерини Лозиньскої, жінки Йосифа Лозиньского-Оглоблї в Лозвищи.

Лист був від еї мужа з Америки, з держави Міннесоти, але з якого повіта і з якого села, то тепер дуже тяжко сказати, бо.... впрочім то дальше покаже ся.

В листї стояло, що Лозиньский Богу дякувати, здоровий і веселий, працює на „фермі" і коли Господь так дальше ему допоможе, як доси помагав, то надіє ся, що вскорі стане своїм власним господарем. Але впрочім ему й як робітникови там за морем лїпше, як неодному господареви в Лозвищи. Свобода в тім краю дуже велика. Землї досить, корови дають при подою все повну коновку молока, а коні сильні як найбільші воли. Чоловіка з головою і здоровими руками і цінять і шанують, а навіть его, Осипа Лозиньского, питали недавно, кого хоче він вибрати на першого президента, що володіє над цїлим краєм. І він, Лозиньский, віддав свій голос так само як другі люди і хоч, правду сказавши, вкінци инакше випало, як би був хотів він і его господар, то мимо того ему то дуже подобало ся, що все таки чоловіка питають о его гадку. Одним словом — свобода, а впрочім всьо дуже хорошо. Лише він дуже тужить за жінкою і тому працював, кілько мав сил і перші свої гроші видав на „тікет" (білет), який посилає їй в листї. То тота синя картка, якої нехай стереже як ока в голові. На ній нарисована льокомотива і парохід, то значить, що Лозиньска тепер може дармо їхати зелїзницею і через море; потребує лиш дістати ся до німецкого міста Гамбурґа. На покрите прочих видатків нехай продасть хату, корову і всьо проче майно.

Між тим як Лозиньска читала лист, глядїли люди на неї і розмавляли з собою о тім, яка сила мусить бути в такім непотрібнім куснику паперу, коли чоловік їде на край сьвіта, а нигде не питають его о заплату. Очивидно, що всї они розуміли, що такий папір мусїв коштувати Осипа Лозиньского немало гроша. А то значило, природна річ, тільки, що

Просьвіти" в Комарні. Добровільні жертви приниmaєсь з подякою і ті просить ся надсилати на руки о. Вол. Петрика в Комарні. По вечерницях наступлять танці. Комітет доложив усяких старань, щоби всьо випало як слід і надієсь, що участники будуть вдоволені.

— **В справі реґуляциї рік.** П. Намістник зарядив утворене отсих управ будови для реґуляциї рік: 1. в Бохни для реґуляциї Раба від Любіня до устя до Висли; 2. в Стрию для реґуляциї ріки Стрия від Турки до устя Опору і для реґуляциї устя Опору; 3. в Станиславові для Бистриці надвірнянської від Зеленої, Бистриці солотвинської від Солотвини і Бистриці сполученої до єї устя до Днїстра; 4. в Дембици для Вислока від Жмигорода до устя до Висли; 5. в Новім Санчи (поки не отворять ся експозитури в Старім Санчи і Тарнові) для цілого Дунайця від Нового Торгу аж до устя Лососини і для Попраду; 6. в Перемишли (поки не отворить ся експозитура в Динові) для цілого Сяну від Ліска до устя Вислока до Сяну, як також для Віґора від Нижанкович до устя, а рівночасно заряджено утворене експозитури управи будови в Ніску для Сяну, як також Тани від границї держави до устя; 7. в Станиславові (поки не отворить ся експозитура в Заліщиках) для Днїстра від Журавна до устя Стрипи.

† **Померли:** В Стрию б. бурмістр і посол на сойм краєвий Жиґмунт Затварницкий в 84-ім році житя; — Мария Курбасова, вдова по пароху в Тлустім, дня 16 с. м. в Чорткові; — Гонората Копистяньска, жена пароха в Сьітници, мушиньского деканата, дня 12 с. м. в 68-ім році житя.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 27 мая. В комісиї войсковій угорскої Делеґациї пояснив міністер війни Пітрайх, що члени пануючого дому, котрі суть офіцирами, дістають платню після шаржи, а офіцири приділені до служби при пануючім домі дістають платню з двірского етату.

Льондон 27 мая. „Morning Post" доносить з Токіо під датою 26 с. м., що Японці обсадили пополудни того дня Кінчов (місто положене на найвисшім місци шийки, що сполучає півостров Квантун, де єсть Порт-Артур і Дальний з дальшою цілєччиною). Японці ідуть до атаку на Росиян, котрі заняли вижини на полудни від міста.

Льондон, 27 мая. О занятю Кінчова одержав „Standard" таку вість під вчерашною датою: В середу отворили Японці сильний огонь з пушок на головну силу Росиян в Нанґаліні (стациї, з котрої відділяє ся від головного шляху зелізниця до Дального), найслабші її позиції на півострові Ляотун. Атак на Кінчов наступив в четвер рано. По полудни выперто Росиян з Кінчов і они обсадили горби на полудни від того міста, де ставлять дальший опір. Успіх свій завдячують Японці головно своїй артилєриї.

Петербург, 27 мая. Міністер справ внутрішних поручив в раді державній скасоване закона заказуючого жидам осідати і перебувати в місцевостях, положених в полосі 50 верст від границї.

Петербург 27 мая. Ґен. Сахаров доносить: Російский відділ реконесансовий перебрав ся дня 21 мая через позадну сторожу японьску коло Таусанчінза на великій дорозї до Ляоян і відкрив японьский відділ з 300 людий, котрий ескортував велику скількість возів. Підчас того розвідуваня, що тревало 16 годин, видів наш відділ 18.000 Хінців і Корейців, кусіліїв (двигарів) з 200 возами в дорозї. Японці вибили нашому відділови коні і він мусів пішки вертати.

Петербург 27 мая. Телеґрама Алексієва до царя з дня 25 с. м. доносить на основі рапорту адмірала Вітгефта і Ґреґоровича з того самого дня: Неприятельскі канонїрки появили ся коло заливу Інчен. Японці хотіли мінами замкнути пристань Порт-Артура, при чім добачено, що ще один пароход і 2 торпедовці затонули. В часї від 18 до 21 мая усунено 11 неприятельских мін з пристанї Порт-Артура. З Дальнего вислано торговельний корабель та ще другий до Порт-Артура.

Лозиньскии не дармо пійшов в сьвіт і що в сьвіті можна найти щастє.

І кождий сам про себе думав: „А що, як би й я так...." Писар, також Лозовець родом, навіть той, не видав Лозиньскій відрази листу і білету, але держав їх цілий тиждень і гадав: „Така баба дурна, а з тим папером міг би хтось розумнійший поїхати до Америки і там пробовати свого щастя...." Але на карті стояло цілком виразно, хоч в чужім язиці: Mistress Katharina Joseph Losinskij-Oglobla. Йосиф Лозиньский і Оглобля було би очевидно ще нїчо, але Катерина, тут вже було ясно, що то мусить бути женщина, а й слово Mistress чей то само значило. Одним словом, хоч писар ще й в послїдній хвили вітхав і непривітливо глядів, коли виймав білет із стола, куди був єго окремо сховав, то однако віддав єго. Лозиньска взяла єго, сіла на лавку і гірко розплакала ся.

Очевидно, она тїшила ся листом, але люди плачуть і з радости. Крім того треба було все таки покинути і рідне село і родину і приятелїв. Треба ще додати, що Лозиньска була молода жінка, а до того ще хороша. А самій одній жінці, без чоловіка тяжко; кождий напосїдав ся на неї, от хоч би й сам писар і при сповіди мусїла признати ся, що й „ворог" не лишає єї в супокою. Все їй видавало ся, немов би хто шептав їй до уха, що Осип Лозиньский далеко, що з такого далекого краю ще нїхто не вернув до Лозища, що може круки порозносили тїло єї чоловіка, а она так тратить свої молоді лїта — нї дївчина, нї вдова, нї замужна жінка. Правда, що Лозиньска бузумна жінка і єї звести було не так легко; але що їй було тяжко жити, показало ся при відобраню листу: всьо згадалось їй тепер і нинїшна радість і минувша туга і неспані ночи і сльови. І она зімлїла, а єї брат Матвій Лозиньский, по призвищи Дишло, мусів єї взяти на руки і віднести до хати.

Тепер почали ся поговори в селї: що Осип Лозиньский став в Америцї таким богачом і знатним чоловіком, що питають єго о раду, кого вибирати на президента. Паробки і молодші господарі стали частями гістьми в шинку: пють пиво і мід, курять свої люльки, сидять аж до по півночи і кричать, спорять, нахваляють ся. Слухаючи їх бесїд, можна було думати, що до Різдва не лишить ся нї один молодий чоловік в Лозищи.

— Коли вже Осипа питали — бесїдували они — кого хотїв би він на президента, то до чого довели би там другі, що трохи більше варті як Осип. — Бо там свобода!

Свобода! Заєдно звучало тепер то слово в шинку жида Шльоми, що спокійно прислухував ся ізза шинквасу. Правду кажучи, не кождий Лозовець розумів добре, що то слово значить. Але оно так легко вимавляло ся і звучало в нім щось такого, від чого чоловік немов би аж ріс і всім уявляли ся в тім слові якісь неясні, але приємні спомини. Щось таке, що старі люди в тій сторонї колись знали, а дїти часом удавали, немов би також знали.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 1 мая 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	6·46	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия. Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
	6·00	З Беляця, Сокаля
8·40		„ Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2 31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск. Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·30	„ Беляця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45		„ Кракова
2·51		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Видання

Руского педагоґічного Товариства

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвеник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка історія педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. І., III., IV опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олімпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с *Мальота: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Анд́ів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Казекові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. ***А Кримский:** Переклади 40 с., опр 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок** оповідання І. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Коваліїв Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка.** II ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова:** Байки 10 с *В. Чайченко: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки,** Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені зьвіздкою, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарнї Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропиґійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).